

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobkyně: **E. K. (roz. J.)**
nar. X
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného
ze dne 4. 4. 2024, č. j. 034588/2024/KUSK/OSŽSP/ZAV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2024, č. j. 034588/2024/KUSK/OSŽSP/ZAV, a rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 7. 2. 2024, č. j. MUME-6462/DSA/24/ABA, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkynině náhradu nákladů řízení částku ve výši 3 062 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá přezkumem rozhodnutí o přestupku řidičky motorového vozidla podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zejména se zabývá otázkou

rozdílu mezi totožností skutku a popisem skutku a jeho právní kvalifikací. Odlišný popis skutku a možnost různé právní kvalifikace právní kvalifikace totiž neumožňuje o tomtéž skutku rozhodnout dvakrát odlišným způsobem – jednou tak, že je týž skutek označen za přestupek a uloží se za něj sankce, a podruhé tak, že se řízení o témže skutku zastaví z důvodu, že se nestal nebo není přestupkem, popř. že se jeho spáchání nepodařilo prokázat.

Průběh přestupkového řízení

2. V lednu 2023 obdržel Městský úřad Mělník (dále jen „MěÚ Mělník“) oznámení od Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje (dále jen „Policie ČR“) o dopravní nehodě, ke které došlo dne 17. 11. 2022 na křižovatce na T. N. v obci B. Dopravní nehoda měla spočívat v tom, že se žalobkyně coby řidička motorového vozidla Škoda Superb při odbočování vlevo dostatečně nepřesvědčila o tom, zda není předjížděna dalším vozidlem, a přehlédla vozidlo Ford Fusion řízené panem B. Ch., s nímž se v inkriminovaný okamžik střetla. Policie ČR spatřovala v jednání žalobkyně znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit porušením povinnosti dle § 21 odst. 1 téhož zákona.

3. Na základě tohoto oznámení vedl městský úřad přestupkové řízení, v němž prováděl dokazování fotografiemi a záznamy pořízenými v místě nehody Policií ČR, a dále znaleckým posudkem č. 016546/2023 o průběhu nehody vypracovaným Ing. Z. V., znalcem z oboru doprava, ekonomika a strojírenství (dále souhrnně „znalecký posudek“).
4. Městský úřad ve věci samé rozhodl poprvé rozhodnutím ze dne 20. 6. 2023, č. j. MUME-44932/DSA/23JABA (dále jen „první rozhodnutí MěÚ Mělník“), jímž žalobkyni uznal vinou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení povinnosti dle § 21 odst. 1 téhož zákona, neboť nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila vozidlo jedoucího za ní. Týmž rozhodnutím bylo současně zastaveno řízení vůči druhému řidiči B. Ch., ve vztahu k němuž nebylo dostatečně prokázáno spáchání skutku. První rozhodnutí MěÚ Mělník však bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 8. 2023, č. j. 098168/2023/KUSK/OSŽP/ZAV (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“), který shledal, že MěÚ Mělník se nezabýval možným porušením § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu.
5. MěÚ Mělník v dalším řízení doplnil dokazování výsledkem svědka, pana L. U. Následně rozhodl ve věci podruhé rozhodnutím ze dne 7. 2. 2024, č. j. MUME-6462/DSA/24/ABA (dále „prvostupňové rozhodnutí“), jehož výrokem I uznal žalobkyni vinnou, že dne 17. 11. 2022 v 11:00 na křižovatce T. N. a ulice N. v obci B. řídila motorové vozidlo a při odbočování z místa ležícího mimo pozemní komunikaci nedala přednost v jízdě jinému vozidlu jedoucímu po pozemní komunikaci a způsobila dopravní nehodu, tedy porušila povinnost dle § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž spáchala z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu, za což jí byl uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 6 000 Kč. Zároveň však výrokem II prvostupňového rozhodnutí bylo vůči žalobkyni zastaveno řízení pro skutek spočívající v tom, že dne 17. 11. 2022 v 11:00 na křižovatce T. N. a ulice N. v obci B. řídila motorové vozidlo a při odbočování z místa ležícího mimo pozemní komunikaci nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo, tedy měla porušit povinnost dle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž měla spáchat z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť tento skutek se nestal nebo není přestupkem.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2024, č. j. 034588/2024/KUSK/OSŽSP/ZAV (dále jen „napadené rozhodnutí“) zčásti změnil výrok II prvostupňového rozhodnutí tak, že důvodem pro zastavení řízení má být nikoliv to, že se inkriminovaný skutek nestal nebo není přestupkem, ale to, že spáchání tohoto skutku nebylo prokázáno. Naproti tomu ve vztahu k (odsuzujícímu) výroku I žádnou změnu neprovedl a v tomto rozsahu odvolání věcně zamítl a potvrdil nosné závěry prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

7. Proti napadenému rozhodnutí se nyní žalobkyně brání žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
8. Žalobkyně předně namítá, že nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť MěÚ Mělník vůči ní řízení zastavil a konstatoval, že skutek, o němž se řízení vede, se nestal nebo není přestupkem, ale následně o totožném skutku rozhodl tak, že uznal žalobkyni vinou, pouze s jinou právní kvalifikací napasovanou na první skutek. Žalovaný sice shledal jiný důvod pro zastavení řízení, ale odsuzující výrok prvostupňového rozhodnutí potvrdil, aniž by se věcně zabýval žalobkyní opakovaně vznášenou námitkou proti danému postupu, tedy že na jedné

straně řízení o projednávaném skutku zastaví a na druhé straně za stejný skutek uzná žalobkyni vinou.

9. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zcela nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, ať už proti skutkovým zjištěním nebo právním závěrům. Pouze přebírá odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a opakovaně konstatuje, že se žalobkyně jednání dopustila a že důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý. Nijak to ale blíže nerozvádí a zcela pomíjí důvody uváděné v žalobkynině odvolání, zejména pokud šlo o namítanou absenci hodnocení důkazů. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
10. Žalobkyně rovněž namítá, že v napadeném rozhodnutí je na str. 4 citována část výpovědi svědka U., která je však nesprávně převzata a chybně interpretována. Svědek totiž uvedl, že bydlí na hlavní ulici, kde došlo ke střetu vozidel a kde měl kolmo na tuto ulici zaparkované své vozidlo před svým domovem, a proto také uvedl, že viděl střet vozidel v zorném poli, cca 10 metrů. To však nijak nepotvrzuje, že by žalobkyně vyjížděla z místa ležícího mimo komunikaci, jak bylo konstatováno v prvostupňovém rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí rovněž není zmínka o další výpovědi svědka U., která byla zcela ve prospěch žalobkyně. Žalovaný se tedy nejen dostatečně nevěnoval důvodům uváděným v odvolání, ale dostatečně nezohlednil nově provedený důkaz svědeckou výpovědí a zcela chybně ji interpretoval.
11. Žalobkyně konečně zdůrazňuje, že se nedopustila jednání, které je jí kladeno za vinu. Trvá na tom, že v souladu s právními předpisy dala při odbočování doleva znamení s velkým časovým předstihem a najížděla pomalu do křižovatky, která je pravoúhlá, situovaná mezi dvěma domy a špatně přehledná, přičemž problematičnost tohoto úseku potvrdil i svědek U.. Nelze proto bez dalšího převzít nejednoznačné závěry ze znaleckého posudku a nikterak je nehodnotit ve spojitosti s ostatními důkazy. Poukazuje též na nepochopitelně rychlou jízdu druhého účastníka nehody, vůči němuž bylo řízení zastaveno.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný nepovažuje žalobu za důvodnou. K namítanému nedostatku ohledně zastavení řízení za týž skutek, za který byla žalobkyně současně uznána vinou, žalovaný uvádí, že tyto nedostatky napravil a že mu nelze vyčítat, že podle zákona plní své úkoly nadřízeného správního orgánu. Má za to, že žalobkyně se poukazem na různé rozhodnutí dvakrát o tomtéž skutku snaží vytvořit dojem chaotičnosti, ale přitom právě žalovaný je tím, kdo napravil nezákonnost v první fázi a správně kvalifikoval prokázaný skutek na podkladě dostupných důkazů. K namítanému nedostatečnému odůvodnění žalovaný poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 8. 2023, č. j. 3 As 69/2021-73, z něhož cituje části, v nichž je kladen důraz na to, že požadavky na odůvodnění správních rozhodnutí nemají být přemrštěné a že není nutno reagovat na každou dílčí námitku účastníka. V této souvislosti má za to, že námitky žalobkyně zůstávají komplexně pouze v obecné a nekonkrétní rovině. Z výpovědi svědka U. žalobkyně jen účelově používá některé části, které se jí hodí, a snaží se komplexně vytvořit dojem, že závěry o protiprávním jednání žalobkyně zůstaly nepodložené. Ze správního spisu však plyne opak. Žalobkyně se rovněž neztotožňuje s interpretací skutkového stavu, ale sama v žalobě nenavrhuje žádné důkazy na podporu svých zcela obecných skutkových tvrzení. Poukazuje též na účelové využívání možnosti soudního systému ze strany žalobkyně. Žalobu navrhuje zamítnout.

II. Posouzení soudem

Včasnost a další procesní podmínky

13. Soudu vznikly pochybnosti o včasnosti žaloby.
14. Podle údajů na poštovní dodejce (doručence) ve správním spisu totiž byla dne 8. 4. 2024 připravena výzva k vyzvednutí, tudíž napadené rozhodnutí by bylo doručeno žalobkyni dne 18. 4. 2024 uplynutím úložní 10denní lhůty (§ 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). V takovém případě by posledním dnem dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) mělo být datum 18. 6. 2024, nicméně k odeslání žaloby prostřednictvím držitele poštovní licence došlo až dne 19. 6. 2024, proto se žaloba jevila jako opožděná. Žalobkyně nicméně v žalobě uvedla, že jí napadené rozhodnutí bylo doručeno až dne 24. 4. 2024. V takovém případě by ale lhůta k podání žaloby uplynula až dne 26. 6. 2024 a žaloba podaná dne 19. 6. 2024 by byla včasná.
15. S ohledem na závěry judikatury k otázce včasnosti při spornosti okamžiku doručení (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2015, č. j. 8 As 36/20145-54, či ze dne 31. 3. 2020, č. j. 8 As 409/2018-77) zdejší soud usnesením ze dne 20. 11. 2024, č. j. 44 A 10/2024-25, konfrontoval žalobkyni se svým poznatkem, že údaj na poštovní dodejce koliduje s jím tvrzeným datem doručení, a vyzval ji k vyjádření.
16. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 15. 1. 2025 popřela, že by došlo ke vhození výzvy k vyzvednutí zásilky do její schránky dne 8. 4. 2024, tudíž ani nemohla nastat fikce doručení k datu 18. 4. 2024. Uvedla, že se dne 20. 4. 2024 vrátila z třítydenní dovolené (což doložila přehledem zakoupených letenek) a že s ohledem na předchozí zkušenosti s poštou na adrese X následně 24. 4. 2024 telefonicky kontaktovala MěÚ Mělník (což doložila snímkem obrazovky z mobilního telefonu) s dotazem na napadené rozhodnutí a bylo jí řečeno, že se má obrátit přímo na žalovaného. To téhož dne učinila a bylo jí žalovaným sděleno, aby si znovu zkontrolovala schránku, načež zde našla vhozenou zásilku s napadeným rozhodnutím. Z obálky však nebylo patrné, zda šlo o datum 21.-24. dubna, proto z opatrnosti v žalobě uvedla datum 24. 4. 2024, neboť tento den byl posledním, kdy kontrolovala schránku. V této souvislosti připomněla, že ani ve vztahu k usnesení s výzvou k vyjádření se k rozporu v doručení nenalezla ve své schránce výzvu k vyzvednutí zásilky, o usnesení se dozvěděla až poté, došlo k jeho doručení na adresu jejího (tehdejšího) trvalého pobytu na adrese X, což je adresa rodičů. Zdůraznila, že nemá možnost prokázat neexistenci úkonu ze strany České pošty spočívající ve vhození do schránky, nicméně prohlásila, že výzvu k vyzvednutí ve schránce nenalezla a že jí byla existence rozhodnutí známa až samotným vhozením do schránky (k datu 24. 4. 2024). Setrvala proto na názoru o včasnosti své žaloby podané dne 19. 6. 2024.
17. Soud ohledně sporné včasnosti uvažil takto:
18. Poštovní dodejka má určitou důkazní váhu a pro její zpochybnění je nezbytné, aby byla predestována jiná věrohodná skutková verze reality, která by byla způsobila zpochybnit údaje v ní uvedené. Musí tedy existovat reálné objektivní pochybnosti o tom, že stěžovatel nebyl řádně poučen o důsledcích nevyzvednutí doručované písemnosti (srov. NSS ze dne 2. 6. 2022, č. j. 2 As 109/2020-21, ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 92/2020-36, nebo ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016-27). Takové objektivní pochybnosti mohou být vyvolány například tím, že (i) by se podařilo doložit, že v době doručování neexistovalo místo, kde by mohlo být oznámení zanecháno, či (ii) v lokalitě doručení dochází k problémům s doručováním, nebo

- (iii) předložil-li by adresát obálku s neodtrženou chlopní, obsahující sdělení o uložení zásilky (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2019, č. j. 3 Ads 205/2018-21, nebo ze dne 21. 9. 2021, č. j. 10 As 423/2019-82).
19. Soud v tomto případě takovou relevantní pochybnost shledal, neboť má za to, že jsou zde indicie o problémech s doručováním na žalobkynině adrese X.
20. Na právě zmiňovanou adresu bylo dle údajů na příslušné poštovní dodejce žurnalizované ve správním spisu doručováno i napadené rozhodnutí. Na tutěž zasílal písemnosti i zdejší soud poté, co došlo k podání žaloby. První takto zasílanou soudní písemností bylo usnesení ze dne 25. 6. 2024, č. j. 44 A 10/2024-7 vyzývající k zaplacení soudního poplatku, přičemž toto usnesení bylo (dle údajů na poštovní dodejce žurnalizované na č. l. 7 soudního spisu) převzato osobně žalobkyní poté, co jí byla zanechána výzva k vyzvednutí. Později soud zasílal žalobkyni na tutěž adresu vyjádření žalovaného s výzvou k případné replice, tato písemnost se však vrátila s ručně psanou poznámkou poštovního doručovatele „*nenalezena na schránkách*“ (viz údaj o závadě v doručení na č. l. 19 soudního spisu). Podobně tomu bylo i při opětovném pokusu o doručení dané písemnosti (viz údaj na č. l. 23 soudního spisu). Následně soud opět na tutěž adresu zasílal výše zmiňované usnesení ze dne 20. 11. 2024, č. j. 44 A 10/2024-25, i tato písemnost se však vrátila s poznámkou poštovního doručovatele „*nenalezena na schránkách*“ (viz údaj na č. l. 27 soudního spisu). Následný pokus o doručení na adresu žalobkynina původního trvalého pobytu na adresu X vedl k tomu, že žalobkyně usnesení fakticky převzala a zareagovala na něj.
21. Docházelo-li v průběhu soudního řízení na jednu stranu k osobnímu přebírání písemností na základě výzvy zanechané ve schránce (v případě usnesení k zaplacení soudních poplatků), ale na druhou stranu k vracení písemností s dodatkem o nenalezení schránky (v případě preposílaného vyjádření žalovaného a usnesení s výzvou k otázce včasnosti), ač se stále jednalo o tutěž doručovací adresu a časový odstup v toliko řádu čtvrt roku, pak toto dle soudu naznačuje problém s fungováním pošty v dané lokalitě. Právě uvedené koresponduje s tvrzením žalobkyně, která ve svém vyjádření ze dne 15. 1. 2025 zmínila, po návratu z třítydenní dovolené se začala zajímat o napadené rozhodnutí mj. i s ohledem na „*předchozí zkušenosti s poštou na adrese X*“, přičemž z kontextu je zřejmé, že má na mysli zkušenosti negativní. Soud má za to, že souhrn uvedených okolností (tj. nelogické vracení soudních písemností s dodatkem o neexistenci schránky, ač na tu samou adresu bylo dříve úspěšně doručováno právě formou zanechání výzvy, a následné vyjádření žalobkyně o negativních zkušenostech s tamní poštou) představuje významnou indicii o problémech s poštovním doručováním (resp. s fungováním pošty) v lokalitě adresy žalobkynina pobytu.
22. Soud dále považuje za osvědčené, že žalobkyně se dne 24. 4. 2025 pokoušela telefonicky kontaktovat MěÚ Mělník, jak vyplývá z doloženého snímku obrazovky mobilního telefonu se záznamem o odchozím telefonátu na číslo 315 635 543, které je skutečně telefonní kontakt na odbor přestupků při MěÚ Mělník (jak soud ověřil z webových stránek https://www.melnik.cz/vismo/o_utvar.asp?id_org=9281&id_u=1016&tzv=2&defpc=1 [cit. 17. 4. 2025]). Lze rovněž mít za osvědčené, že o telefonické kontaktování MěÚ Mělník se žalobkyně pokoušela hned po návratu ze zahraniční dovolené, na které byla v termínu od 28. 3. 2024 do 20. 4. 2024, jak doložila záznamem o zakoupení letenek na konkrétní termíny. V souhrnu těchto osvědčených okolností soud shledal za věrohodné tvrzení žalobkyně, že v době faktického doručování byla na zahraniční dovolené a že se bezprostředně po návratu se sama pokoušela kontaktovat správní orgán s dotazem, zda již nebylo ve věci rozhodnuto,

a že tak činila patrně právě z důvodu předchozí negativní zkušenosti s fungováním místní pošty.

23. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že jde o velmi hraniční situaci, nicméně s přihlédnutím k objektivně obtížné prokazatelnosti negativní skutečnosti (jako např. „nevhození“ či „nezanechání“ výzvy) se přiklonil k závěru, že indicie o problémech s doručováním v místě žalobkynina bydliště ve spojení s doloženým dokladem o zakoupených letenkách a o následném telefonátu na MěÚ Mělník zakládají reálné pochybnosti o tom, že v době faktického doručování byla žalobkyni v místě doručování zanechána výzva s poučením o důsledcích nevyzvednutí písemnosti. Soud proto konstatuje, že údaj o zanechání výzvy na příslušné poštovní dodejce považuje za důvodně zpochybněný.
24. Proto je třeba vycházet z toho, že při faktickém doručování napadeného rozhodnutí se žalobkyni objektivně nedostalo poučení o právních důsledcích ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu. Z tohoto důvodu nemohly vůči žalobkyni nastat právní důsledky spojené s nevyzvednutím písemnosti v úložní 10denní lhůtě ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu. Od data připravení k vyzvednutí (8. 4. 2024) proto nemohl započít běh zmiňované úložní lhůty, tudíž k datu 18. 4. 2024 nemohly nastat účinky doručení fikcí. Jelikož nejsou k dispozici jiné údaje o doručení napadeného rozhodnutí, nezbyvá soudu než vycházet z žalobkyní tvrzeného data 24. 4. 2024, kdy měla fakticky převzít písemnost s napadeným rozhodnutím. Poslední den dvouměsíční lhůty pro podání žaloby by proto připadl na 24. 6. 2024, a z tohoto hlediska je žaloba podaná dne 19. 6. 2024 včasná.
25. Nad rámec nezbytného odůvodnění stran včasnosti soud přesto doporučuje žalobkyni, aby do budoucna zvažila zřízení datové schránky, neboť tím může lépe předejít případným komplikacím spojeným s poštovním doručováním.
26. Jelikož je žaloba včasná a jsou naplněny i další procesní podmínky (žaloba je podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje náležitosti na ni kladené), mohl soud přistoupit k jejímu meritornímu posouzení.

Posouzení věci samé

27. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného. Jelikož shledal vady podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání.
28. Žaloba je důvodná.
29. Soud předně přisvědčuje žalobní námitce, že správní orgány obou stupňů rozhodly o tomtéž skutku dvakrát odlišně.
30. Jak již bylo uvedeno (viz odst. 5 výše), prvostupňové rozhodnutí obsahuje dva výroky: První výrok odsuzující (vyslovení viny za přestupek a uložení správního trestu), druhý výrok osvobozující (částečné zastavení řízení). Napadeným rozhodnutím byl sice druhý výrok zčásti změněn co do důvodu osvobození (zastaveno bylo pro neprokázání skutku a nikoliv proto, že se skutek nestal nebo není přestupkem), nicméně z věcného hlediska je struktura dvojího výroku nadále zachována.
31. Problém je ovšem v tom, že odsuzující i osvobozující výrok obsahují zcela totožné skutky, které se liší pouze svým popisem.

32. V obou výrocích je vymezeno téže místo (křižovatka mezi T. N. a ulicí N. v obci B.), stejný čas (17. 11. 2022 v 11:00 hodin), stejný subjekt (žalobkyně coby řidička), stejné jednání (řízení vozidla Škoda Superb reg. zn. X a provádění odbočovacího manévru) a stejný následek vyvolaný tímto jednáním (způsobení dopravní nehody). Potud oba výroky obsahují stejný popis skutku.
33. V obou výrocích se však liší popis skutku v rozsahu opomenutí řidičky, které představuje odbočovacím manévrem nehodovým následkem. Zatímco v odsuzujícím výroku se uvádí „nedala předost v jízdě vozidlu jedoucímu po pozemní komunikaci a tím způsobila dopravní nehodu“, tak v osvobozujícím výroku se uvádí „nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo, následkem čehož došlo k dopravní nehodě“. Tímto odlišným popisem příčiny opomenutí na straně obviněné řidičky však není založen žádný nový skutek.
34. Jak vyložil NSS v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, odst. 14-15, „pro posouzení totožnosti skutku je třeba rozlišit mezi pojmy skutek“ a „popis skutku“, jak jsou vnímány v kontextu správního trestání i trestního práva, jehož zásady jsou přiměřeně použitelné i pro správní trestání. 'Skutek' je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Jedná se o určitou událost vyvolanou jednáním (konáním či opomenutím) člověka. Naproti tomu „popis skutku“ je jen jeho slovním vyjádřením, které zahrnuje popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům přestupku či správního deliktu uvedeným v zákoně (...) **Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek** (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, U 21/27 SbNU 261)“ [zdůraznění doplněno krajským soudem].
35. Závěry výše citované judikatury lze plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Ať už byla dopravní nehoda způsobena při odbočovacím manévru byla zapříčiněna opomenutím spočívajícím v nedání přednosti jinému vozidlu, nebo opomenutím spočívající v nedbání zvýšené opatrnosti a ohrožení jedoucího vozidla, tak v obou případech je dána shoda na podstatných skutkových okolnostech – odbočovací manévr zakončený dopravní nehodou proběhl v témže čase a na témže místě. Totožnost skutku tím není nijak dotčena.
36. Rozdílná příčina opomenutí na straně řidičky může mít význam leda z hlediska právní kvalifikace. V tomto směru žalovaný správně vyhodnotil, že zatímco opomenutí spočívající v nedání přednosti jinému vozidlu může představovat porušení povinnosti řidiče dle § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu (tj. „při vjíždění z místa ležícího mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci musí dát řidič přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech jedoucím po pozemní komunikaci nebo organizovanému útvaru chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty jdoucím po pozemní komunikaci“) a založit naplnění skutkové podstaty přestupku upraveného v § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 tohoto zákona, tak naproti tomu opomenutí spočívající v nedbání zvýšené opatrnosti a ohrožení jedoucího vozidla může představovat porušení povinnosti řidiče dle § 21 odst. 1 téhož zákona (tj. „při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti“) a založit naplnění přestupku upraveného v § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Jinak řečeno, každé ze zde zmiňovaných opomenutí může naplnit zákonné znaky

jiné skutkové podstaty různých přestupků upravených v zákoně o silničním provozu. Až potud byla výchozí úvaha žalovaného správná.

37. Nicméně to, zda určitý skutek je přestupkem podle toho či onoho ustanovení zákona o silničním provozu, je už otázka pouze právní kvalifikace, a nikoliv založení nového skutku. Jinak řečeno, připadala-li v úvahu možnost podřadit daný skutek pod vícero skutkových podstat vymezených v zákoně, tak to neměnilo nic na to, že zde stále byl jeden a týž skutek, o němž se vedlo řízení. A právě zde žalovaný pochybil, neboť odlišnou právní kvalifikaci pojal jako další samostatný skutek, ačkoliv se stále jednalo o skutek jediný.
38. Pokud měl žalovaný za to, že projednávaný skutek neměl být právně kvalifikován jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v porušení povinnosti dle § 21 odst. 1 tohoto zákona, ale že měl být správně kvalifikován jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 téhož zákona spočívající v porušení povinnosti dle § 23 odst. 1 téhož zákona, pak měl daný skutek jednoduše podřadit pouze pod jedno zákonné ustanovení a pod druhé již nikoliv. V žádném případě však nebylo možno jedním výrokem deklarovat, že daný skutek je přestupkem, a současně druhým výrokem o tomtéž skutku zastavit řízení s odůvodněním, že se daný skutek nestal nebo že není přestupkem, popř. že se jej nepodařilo prokázat. Takové výroky si totiž vzájemně odporují, resp. se vzájemně vylučují.
39. Shora uvedené lze tedy shrnout následovně: Inkriminovaná událost spočívající ve střetu vozidel při odbočování vlevo byla jediným skutkem, a to bez ohledu na to, zda (případně) opomenutí řidičky při odbočovacím manévru bylo porušením té či oné konkrétní povinnosti vymezené v zákoně o silničním provozu. Jednalo-li se o jediný skutek, nebylo o něm možno rozhodnout tak, že je současně přestupkem (odsuzující výrok I) a současně že se nestal nebo není přestupkem nebo že se jej nepodařilo prokázat (osvobozující výrok II), neboť takové výroky si zjevně odporují. Přesně takové odporující výroky však obsahuje prvostupňové rozhodnutí, a to i po částečné korekci provedené napadeným rozhodnutím. V tomto směru se tedy žalovaný i MěÚ Mělník dopustili závažné vady řízení mající vliv na zákonnost mající vliv na zákonnost jejich rozhodnutí.
40. Se zmiňovanou vadou úzce souvisí i další pochybení žalovaného, jehož se dopustil ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž ve svém prvním rozhodnutí ze dne 19. 8. 2023 zavázal MěÚ Mělník, aby se v dalším řízení zabýval možným porušením § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu. Jak ale bylo podrobně vysvětleno výše, možnost porušení jiné zákonem vymezené povinnosti je pouze otázka odlišné právní kvalifikace, nikoliv otázka projednání nového skutku. Žalovanému proto nic nebránilo, aby v průběhu (prvního) odvolacího řízení, v němž přezkoumával první rozhodnutí MěÚ Mělník ze dne 20. 6. 2023, sám provedl změnu právní kvalifikace a vyrozuměl o tom žalobkyni postupem podle § 78 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), čímž by si otevřel možnost pro změnu prvního rozhodnutí MěÚ Mělník pouze v rozsahu odlišné právní kvalifikace (samozřejmě se zohledněním zákazu změny v neprospěch ve smyslu § 98 odst. 2 přestupkového zákona). Žalovaný však možnost porušení § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu nesprávně vyhodnotil jako samostatný skutek, takže uložil jeho samostatné projednání, což následně vyústilo ve vzájemně si odporující výroky napadeného a prvostupňového rozhodnutí, kdy týž skutek byl dvakrát posouzen odlišně.

41. Dvojí protichůdné rozhodnutí o jednom a téže skutku soud shledává jako vadu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou je třeba napadené rozhodnutí zrušit.
42. Soud dává žalobkyni za pravdu rovněž v tom, že ač na vadu spočívající ve dvojím rozhodnutí o týž skutku výslovně upozorňovala ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak žalovaný tuto odvolací námitku zcela oslyšel. Její vypořádání omezil v odůvodnění pouze na nicneříkající fráze, že žádné pochybení neshledal. Vadu spočívající v podvojném posouzení téhož skutku by přitom měl zkorigovat i sám, neboť jde o zásadní otázku týkající se souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, ke které byl povinen přihlédnout bez ohledu na rozsah uplatněných námitek (viz § 89 odst. 2 správního řádu). Žalovaný to ovšem nebyl schopen učinit ani k výslovně uplatněné odvolací námitce, ve které byl na danou vadu explicitně upozorňován.
43. Argumentoval-li žalovaný ve vyjádření k žalobě tím, že požadavky na odůvodnění správních rozhodnutí nemají být přehnané a že není nutné reagovat na každou dílčí námitku účastníka, pak to je sice obecně pravda, zároveň to ale nelze pojímat jako generalizující argument pro opomenutí podstatných otázek. Přesně to však činí žalovaný, který ve svém vyjádření sice přiléhavě cituje části rozsudku NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 3 As 69/2021-73, zároveň je však poněkud dezinterpretuje, neboť možnost nereagovat na každou dílčí účastnickou námitku vnímá téměř jako oprávnění nevypořádat se vůbec s ničím. Soud proto upřesňuje, že nosnou myšlenku zmiňované judikatury je třeba chápat tak, že není povinností vypořádávat námitky účastníka „větu po větě“, ale že stačí uchopit podstatu problému a poskytnout na něj jednoznačnou odpověď. Žalovaný však nebyl schopen ani toho, neboť se v odůvodnění omezil jen na nicneříkající fráze, že napravil pochybení orgánu prvního stupně (viz str. 4 napadeného rozhodnutí), aniž by poskytl jednoznačnou odpověď na otázku namítané totožnosti skutku.
44. V zásadě totéž lze uvést ke způsobu, jak žalovaný naložil s odvolací námitkou žalobkyně upozorňující na obsah výpovědi svědka U. Žalovaný sice na danou odvolací námitku částečně zareagoval (viz poslední odstavec na str. 4 napadeného rozhodnutí), avšak učinil z ní závěr, který je na hraně srozumitelnosti a který zčásti dezinterpretuje obsah svědkovy výpovědi. Žalovaný zde totiž cituje pouze část zachycující odpověď svědka na dotaz, kde seděl ve (svém) vozidle a kam s ním byl natočen, na což svědek odpověděl, že toto bylo kolmo na ulici T. a že viděl střet cca 10 metrů před sebou (srov. protokol o výpovědi ze dne 15. 1. 2024, č. j. MUME-431/DAP/24/JABA na č. l. 36 správního spisu). Z této části výpovědi obsahující především informaci o pozici svědka a jeho rozhledu pak žalovaný nepřilíh logicky až zkratkovitě dovozuje závěr, že žalobkyně vyjížděla z místa ležícího mimo komunikaci a že porušila § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný však především vůbec neodpověděl na podstatu odvolací námitek spočívající v tom, že svědkovo líčení události neodpovídá průběhu nehodového děje tak, jak byl dosud vymezen. K tomu soud dodává, že svědek skutečně vyličil poměrně významné okolnosti naznačující jednak neohleduplnost jízdy druhého účastníka nehody (pana Ch.), ale též přehledovou situaci v inkriminovaném úseku, což staví průběh odbočovacího manévru do docela jiného kontextu, neboť zde vyvstává otázka, zda řidička (žalobkyně) měla v dané situaci objektivně vůbec prostor adekvátně zareagovat na jiné přibližující se vozidlo (k otázce tzv. reakční doby řidiče srov. závěry rozsudku NSS ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 As 66/2016-32, odst. 19 až 20, nebo ze dne 17. 4. 2020, č. j. 3 As 102/2018-29, odst. 23 až 24). S touto otázkou se však měly v první řadě řádně vypořádat správní orgány.

45. Soud dává konečně žalobkyni za pravdu i v tom, že správní orgány obou stupňů zhodnotily celkovou situaci předcházející dopravní nehodě dosti povrchně a až příliš se fixovaly na znalecký posudek, jehož závěry navíc převzaly dosti povrchně.
46. K obsahu znaleckého posudku soud předesílá, že byt' jsou v něm nepochybně obsaženy důležité informace odborně-znaleckého charakteru (zejména pokud jde o simulaci pohybu obou vozidel), tak se v něm zároveň místy objevují hodnocení, která se spíše blíží rozhodovací činnosti správních orgánů než předmětu znalecké činnosti. To platí zejména ve vztahu k hodnocení výpovědí účastníků nehody (viz str. 19-20 znaleckého posudku), což spadá primárně do kompetence správních orgánů rozhodujících o odpovědnosti za přestupek, a nikoliv do kompetence znalců. V této souvislosti považuje soud za velmi nešťastné, požaduje-li správní orgán coby zadavatel posudku, aby mu znalec zodpověděl i takové otázky, které zjevně přesahují technicko-odbornou stránku a směřují spíše do otázky procesněprávního charakteru (příkladem toho je otázka „*přípustnost výpovědí obou řidičů z technického hlediska*“ – u vyhodnocení přípustnosti výpovědi však nehraje technické hledisko žádnou roli). Není tedy tak úplně pravdou, jak tvrdí MěÚ Mělník (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí), že by znalec konstatoval pouze fakta a nevyjadřoval se vůbec k právním otázkám. To však samo o sobě ještě nepředstavuje problém.
47. Problém tkví v tom, že znalecký posudek je důkaz jako každý jiný a dává odpověď jen na některé skutkové otázky, a proto jeho důkazní hodnotu proto nelze přeceňovat způsobem, jak činí správní orgány obou stupňů. Soud přisvědčuje správním orgánům potud, že závěry znaleckého posudku jistě nejsou vysloveně v rozporu s jinými důkazy (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí, popř. str. 4 napadeného rozhodnutí), zároveň však nelze opomíjet, že znalecký posudek explicitně nezodpovídá některé další významné skutečnosti, které naopak v jiných provedených důkazech zaznívají. Znalec například konstatoval, že vzhledem k absenci stop nelze spolehlivě ověřit, zda se řidič druhého vozidla (pan B. Ch.) skutečně pohyboval jím tvrzenou rychlostí 50 km.h⁻¹ (viz bod 6.1.3 na str. 19 znaleckého posudku). Naproti tomu ve výše zmiňované výpovědi svědka U. mj. výslovně zaznělo: „*Zprava přijelo velkou rychlostí další vozidlo. Vozidlo jelo pořád rovně a ani nezpomalilo. Byl slyšet náraz, střetnutí vozidel. Druhé vozidlo zastavilo až po 100m minimálně, docela daleko*“ (zdůraznění doplněno soudem). Podobně i ve vyličení události v policejním protokolu o nehodě č. j. KRPS-284834-21/PŘ-2022-010606 je mj. konstatováno, že řidič Ch. „*jel ve stejném směru, na Košátky, a vozidlo Škoda Superb* [tj. vozidlo žalobkyně – pozn. soudu] *v danou chvíli předjížděl, přesto, že řidička J. dávala znamení o změně směru jízdy vlevo*“ (zdůraznění opět doplněno soudem). Dle soudu tedy ve výpovědi svědka i v protokolu o policejní nehodě zazněly podstatné okolnosti vztahující se k jízdě druhého řidiče, které znalec nehodnotil (a v zásadě ani hodnotit nemohl), ale které zároveň mohou mít význam k otázce tzv. reakční doby řidiče – tj. zda žalobkyně jakožto řidička měla prostor na danou situaci adekvátně zareagovat ještě před volbou odbočovacího manévru. Soud proto dává žalobkyni za pravdu, že závěry znaleckého posudku nebyly žalovaným ani MěÚ Mělník dostatečně hodnoceny ve spojitosti s jinými provedenými důkazy. Žalobkynina odvolací námitka, která na nedostatek vzájemného hodnocení důkazů upozorňovala, přitom zůstala ze strany žalovaného prakticky nevyposlouchána, resp. byla zhodnocena jen velmi povrchně.
48. Za nerelevantní soud považuje argument žalovaného, že námitky žalobkyně byly rozsáhlé a argumentačně zacyklené (viz str. 3 vyjádření k žalobě). S tím nelze souhlasit, neboť odvolání žalobkyně nijak zvlášť rozsáhlé nebylo (v porovnání s podáními jiných účastníků), a stejně tak bylo naformulováno zcela věcně a srozumitelně (jejich úroveň je dokonce spíše

nadprůměrná, vezme-li soud v úvahu, že žalobkyně ani nebyla právně zastoupena). Především je ale důležité zopakovat, což zde již zaznělo (viz odst. 43 výše): Po žalovaném nikdo nepožadoval (a nepožaduje) vyjadřovat se ke každé jednotlivé větě obsažené v žalobkynině odvolání, ale pouze uchopit podstatu problému, zaujmout k němu jednoznačné stanovisko, a v odůvodnění vyložit, *proč* se přiklonil k tomu či onomu závěru. Žalovaný se však s podstatou odvolacích námitek prakticky nevypořádal a tím fakticky vyprázdnil smysl odvolacího přezkumu.

49. Napadené rozhodnutí je tedy zatíženo i vadou nepřezkoumatelnosti, tedy je zde (paralelně s vadou řízení dle odst. 41 výše) důvod k jeho zrušení také podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
50. Nad rámec nutného odůvodnění soud považuje za žádoucí zareagovat na některé pasáže obsažené ve vyjádření žalovaného k žalobě. Je překvapivé, jak má žalovaný potřebu zdůrazňovat svou roli nadřízeného správního orgánu a orgánu supervize, a přitom vytýkat žalobkyni, že se „*snaží vytvořit dojem chaotičnosti a nezákonnosti řízení, přičemž právě žalovaný je tím, kdo napravil nezákonnost v první fázi a prokázaný skutek správně kvalifikoval...*“ (viz poslední odstavec na str. 2 vyjádření k žalobě). Soud podotýká, že ve skutečnosti je tomu přesně naopak: Hlavním původcem chaotičnosti a nezákonnosti řízení zde byl právě žalovaný, který v plnění úlohy supervizora zcela selhal, neboť nejenže nenapravil procesní postup MěÚ Mělník v prvním stupni, ale sám vnesl do řízení zmatek, jenž vyústil ve vadu mající vliv na zákonnost. Naproti tomu žalobkyně se na pochybení žalovaného správně upozornila a za tím účelem zcela důvodně využila soudní ochrany. V kontextu pochybení, jichž se žalovaný v průběhu správního řízení dopustil, vyznívají zmiňované části jeho vyjádření k žalobě dosti nepatříčně. Neméně nepatříčně vyznívají i některé další části vyjádření žalovaného (zejm. na str. 3), v nichž je opakovaně zdůrazňováno, že žalobkyně pouze účelově využívá možnosti právního státu. K tomu nelze než dodat, že součástí právního státu je mj. i poskytnutí ochrany proti nezákonnému postupu správního orgánu, který selhává v plnění svých úloh a projevuje zřetelný deficit odborných kompetencí.

III. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí vzešlo z podstatné procesní vady spočívající v kombinaci odsuzujícího i osvobozujícího výroku za týž skutek, a zároveň se nedostatečně vypořádává s uplatněnými odvolacími námitkami. Soud proto u napadeného rozhodnutí shledal kumulaci vad dle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. c) s. ř. s. a z těchto důvodů jej zrušil. Vzhledem k závažnosti vady spočívající v paralelním odsouzení i osvobození za týž skutek soud přistoupil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Současně se zrušením napadeného a prvostupňového rozhodnutí soud vyslovil vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s., výrok I tohoto rozsudku).
52. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že předmětem daného přestupkového řízení je pouze jediný skutek, o němž není možno zároveň rozhodnout jako o přestupku a zároveň o něm zastavit řízení. Stejně tak se správní orgány dostatečně zaměří na komplexnější hodnocení dosud provedených důkazů.
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 3 062 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a nákladů na poštovné

v celkové výši 62 Kč (za dvě podání do 50 g po 31 Kč dle ceníku na webových stránkách České pošty).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2025

Josef Straka, v. r.
samosoudce